

stod paa Højde med de Lønninger, der i hvert Fald for Tiden udbetaltes i det private Erhvervsliv.

Alfred Jensen (D. K.) pegede paa, at hans Parti først var blevet repræsenteret i Lønningskommissionen paa et saa sent Tidspunkt, at det ikke kom til at deltage i Diskussionen om Tjenestemandslovens Principper. Med Hensyn til Afgørelsen af selve Lønningernes Højde stillede Sagen sig anderledes. Her var man ikke naaet saa langt frem. »Der var ikke forelagt noget konkret Forslag, før vi kom til at deltage i Arbejdet, og det lykkedes os her at gøre vore Synspunkter gældende paa en saadan Maade, at vi maa mene, at hvis vi havde været med fra Begyndelsen, kunde vi ogsaa paa anden Maade have haft Mulighed for at præge selve Lovforslaget.« Mod Principperne i dette havde Taleren adskillige Indvendinger at gøre. Bl. a. kritiserede han, at det ikke udtrykkeligt var fastslaaet, at Personer, der har udtalte nazistiske Tilbøjeligheder eller er fjendtligt indstillet over for Folket og Folkestyret, ikke kan være Tjenestemænd. Hvad Lønningerne angik, ønskede Kommunerne ikke, at alle skulde have samme Løn; de var Tilhængere af, at der i Henhold til Kvalifikationerne opretholdes forskellige Lønklasser. Men enhver maatte have Mulighed for, naar Evnerne var til Stede, at stige til de højeste Grader. Derfor var det forkasteligt, at f. Eks. Statsbanerne opretholdt en lukket Kontoristklasse, som det var saa godt som umuligt at avancere fra. Selve Lønssystemet med lav Begyndelsesløn og senere Alderstillæg var ogsaa uheldigt. Hverken Alder, ægteskabelig Stilling eller Forsørgerforhold burde begrunde en Forskel i Lønningerne. Kommunerne havde derfor i Lønningskommissionen stillet Forslag om, at Reguleringstillægget skulde være ens for gifte, ugifte og samgifte Tjenestemænd. Aspirantordningen var de ligeledes imod, og Aldersgrænsen foresloges sænket til 65 Aar med Ret for Tjenestemanden til at kræve Afsked med fuld Pension ved 60 Aars Alderen. Med Hensyn til de kvindelige Tjenestemænds lønningmæssige Behandling i Tilfælde af Svangerskab betød Lovforslaget et Skridt i den rigtige Retning, men det var ikke vidtgaende nok. Taleren kritiserede ligeledes Skalaen for Reguleringstillægget. Han var ikke Tilhænger af en Ordning, der kun gav fuld Dækning for Prisstigningen paa de laveste Løntrin. »Naar man opretholder forskellige Lønklasser og man er ude for en Ændring i Prsniveauet, maa man efter vor Opfattelse ogsaa gennemføre en Regulering af Lønningerne, der svarer dertil.« Som Forholdene laa, havde man dog ikke villet stille Ændringsforslag paa dette Omraade. — Taleren var klar over, at det hastede at faa Lovforslaget gennemført, men han haabede dog, det kunde lykkes i et Udvalg at naa et Skridt frem paa Vejen mod at faa sikret Demokratiseringen af Tjenestemandstanden,